

Но съ бурна хала отъ презрене
 На него гледатъ, настървене
 Отъ вража яростъ — черенъ мракъ
 Таи се въвъ души бурливи.
 Когато екнатъ урви диви
 Куршумъ въ листата пропиши,
 Безуменъ врагъ къмъ врагъ лѣти
 Треперятъ чернитѣ борики,
 Гората мрачна възридай,
 И хукне кръвъ въвъ повилика
 И блеснатъ ножове безкрай!...
и курво ножи змири

Отстжпватъ турци поразени,
 Припада нощна полут'ма
 И трупъ до трупа нарѣдени
 Застилатъ влажната земя!...
 Звезди затрепкатъ многооки
 Заплачатъ листе и потока
 Смъртта оплаква въ черний мракъ!...

.
